ముత్యాలు

"ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు ? వివాహం చేసుకోబోతున్నావా ? స్త్రీవైనా బాగుండిపోయేది ? నీ అశ్రుబిందువులు నీ పాదాల దగ్గర వున్న నామీద పడి నన్ను తడిముద్ద చెయ్యకుండా, ఎక్కడెక్కడో పడి చిందిపోయేవి ! నీవెవరవు ?" అని అడిగింది పిచ్చుక.

"నేను ... బ్రతికివున్న రోజుల్లో ... రాజాధిరాజును ... మహారాజును" అని ఎక్కెక్కి ఏడ్వటం మొదలుపెట్టింది శిలావిగ్రహం.

"బ్రతికివున్న రోజుల్లో మహారాజులందరూ, మరణించిన తరువాత యిట్లా ఏడుస్తూ కూచుంటారా ? యుద్ధంలో మరణించిన రాజులకు వీరస్వర్గం ! మహారాజులుగా మరణించిన వారికి ఘోర దుఃఖం ! ! అంతేనా ?" అని అడిగింది పిచ్చుక ఆశ్చర్యంతో.

"అవును !" కన్నీరు తుడుచుకొంటూ చెప్పింది శిలావిగ్రహం. మహారాజులంటే ఏమనుకున్నావు? [illegible] కాలంగడిపే అసూర్యంపశ్యలు ...... [illegible] వుద్యానవనంలో [illegible]. సాయంకాలం [illegible] రాంత్రంతో వనవిహారాలు. [illegible] నృత్యవిశేషాలూ ... [illegible] గడిపేవాళ్ళం. విషయవాంఛలలో చిక్కి [illegible] రాజ్యాంగంలో ఏ [illegible]

వల్ల ప్రజలు నన్ను కన్న తండ్రిలా చూచుకునేవారు. దుర్బలులను పొగడటం, శక్తిమంతులను సహించలేకపోవటం వాళ్ళ స్వభావం. అందుకనే నేను మరణించిన తరువాత నా ప్రాణాలను ఈ శిలావిగ్రహంలోకి ఊది, నన్నీ ఉన్నత స్థానాన ప్రతిష్ఠించారు. ప్రపంచమును నిజస్థితిలో నే నిప్పుడు చూడగల్గుతున్నాను. అది అసహ్యామయం! ప్రజల కన్నీ కష్టాలే!! వాటిని చూచినకొద్దీ, పిచ్చుకా, నా హృదయం ఇనుముతో చేయబడ్డా తరుక్కుపోతోంది.

"నీ వేమి చూడగల్గుతున్నావు?" అని ప్రశ్నించిం దా పిచ్చుక ఎగిరి ఆ శిలావిగ్రహం భుజంమీద వాలి, కూచొని.

"అదిగో దూరంగా ఆ వీధిలో ఒక పూరిల్లున్నది. అందులో ఒక యువకుడు శుష్కావయవాలతో, జీర్ణాంబరాలతో ప్రొద్దు పుచ్చుతున్నాడు. అతను కవి, విమర్శకుడు, నటకుడు. అతడు కళకోసం ధనమును ఆర్జించుకొని సుఖపడే అవకాశాలను తన్ని వేసి, దేశంకోసం ఆ పద్ధతులు పనికిరావని నిరసించి, తనకలమునే నమ్ముకున్నాడు. కాని ఈ దరిద్ర దేశం దుష్టులను తన అంకంలో చేర్చుకుంటుంది గాని, మేధావులను అర్థంచేసుకోకపోగా, సహించలేదు కూడాను. తినుటకు తిండి లేక అతని తేజోవంతములయిన నేత్రములు కుంచుకొని పోతున్నాయి. అతని విశాలమయిన ఫాలభాగము అప్పుడే ముడతలు పడిపోయింది... నేడతడు ఉదరపోషణార్థం ఒక పుస్తకం వ్రాస్తున్నాడు కాని దానిని పూర్తిచేయుటకు అతనిలో జవసత్వాలు లేవు... దీపములో చమురు లేదు...

చేతిలో చిల్లి గవ్వయినా లేదు... చేయునది లేక అతడు నిరాశాపూరితుడై తలను చేతులలో ఇరికించుకొని విలపిస్తున్నాడు. పిచ్చుకా! నా హృదయం నీరైపోతోంది. కాని నేను కదలలేను. నా కత్తిలోని ఈ ముత్యమును తీసుకొని పోయి అతనికివ్వు—పుణ్యముంటుంది."

"వారం రోజుల క్రితమే నా మిత్రులందరూ ఈజిప్టు దేశం వెళ్ళారు. వాళ్లు నాకోసం కన్నులు బండిచక్రాలంత చేసుకొని ఎదురు చూస్తూ వుంటారు. నైలు నదిలో ఈదులాడి, పుష్పాడిలో దొర్లి దొర్లి, తామరపూలతో సరసాలాడుతూ సుఖంగా కాలం గడుపుతూ ఉంటారు. నే నక్కడికి పోవాలి... వెంటనే పోవాలి" అన్నది పిచ్చుక.

"పిచ్చుకా, పిచ్చుకా!! నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి. అతడు క్షుద్బాధను ఓర్చుకోలేక మూర్ఛపోయాడు."

"సరే, నేటికి నా ప్రయాణం ఆగిపోయింది. ఈరాత్రి నీతో వుండి నీవు చెప్పినట్లు చేస్తాను."

శిలావిగ్రహం సంతోషించింది... చల్లని చూపులతో తన కృతజ్ఞతను వెల్లడించింది.

పిచ్చుక ఆ ముత్యమును ముక్కుతో కరచుకొని పోయింది. ప్రేమికీ ప్రేమికులు తొంగిచూశారు. ఈ బాహ్య ప్రపంచాన్నే మరచిపోయిన స్వార్థపరులువారు. వారిద్దరి ప్రేమ మధ్య ఎందరు జీవులు హతమౌతున్నారో ఆలోచించుకోరు. సుఖం కొరకు ప్రేమిస్తారు; ఆసుఖమును పొందుటకు ఎట్టి కష్టములనయినా ఓర్చుకొంటారు; ఎందరినయినా

నాశనం చేస్తారు. ధనార్జనాపరులూ ఇంతే. కాని 'వారిది పవిత్ర ప్రేమ, వీరిది స్వార్థం' అంటుంది ప్రపంచం.

పిచ్చుక వీరివంకయినా చూడకుండా పోయింది. పగలు సంపాదించుకున్న ధనమును భేదాభిప్రాయాలుపడి, భాగించుకోలేక పోట్లాడుకునే వర్తకులను తొంగిచూచి పోయింది. రాజసౌధాలను దాటిపోయింది. దేవాలయాలమీదుగా ఎగిరిపోయింది. చివరకి ఆ కవి గృహం ప్రవేశించింది. సొమ్మసిలి పడివున్న అతని ప్రక్కనే ముత్యము నుంచి, నెమ్మదిగా తనరెక్కలతో అతనికి విసిరి ఎగిరిపోయింది.

అతడు సేదదేరి ఆ ముత్యమునుచూచి, "జ్ఞానసూర్యుడుదయిస్తున్నాడు. అప్పటికప్పుడే అతని కిరణములు తమ పనిని నిర్వర్తిస్తున్నాయి. ఇంక ఈ అంధకారం ఎంతసేపో ఉండదు. "ఆహా !" అని సంతోషించి, ద్విగుణీకృతోత్సాహంతో పుస్తకమును పూర్తిజేయ పూనుకున్నాడు.

2

మరుదిన మా పిచ్చుక ఊరుపట్టుకొని తిరిగింది. కనుపించిన ప్రతినదిలోనూ స్నానం చేసింది. చింతచెట్టు చిటారు కొమ్మన కూర్చొని తనలో తాను తలతో లయవేస్తూ పాడుకుంది. చూచినవాళ్ళందరూ "భలేపిచ్చుక !" అన్నారు...

చంద్రోదయం కాగానే శిలావిగ్రహం దగ్గరకువచ్చి, "నే నిప్పుడు ఈజిప్టు పోతున్నాను. ఏమయినా కబుర్లున్నాయా ?" అని అడిగింది.

"పిచ్చుకా ఈ రాత్రికూడా ఉండు" అని ప్రార్థించిందా. విగ్రహం.

"వీల్లేదు."

"అదుగో ఆ ఇంట్లో ఒక స్త్రీ నిద్రాహారాలు లేకుండా విలపిస్తోంది. 'కొడుకా !' అని అన్న ఆమె నోటికి మూాత పడలేదు. ఆమె ఏకైకపుత్రుడు సోషలిస్టు అగుటవల్ల ప్రభుత్వమునకూ, ప్రజలకూ పనికిరాకుండా పోయాడు. ప్రభుత్వము అతని చర్యలు ఉపద్రవములైనవని భయపడి అతనికి కఠిన శిక్ష విధించింది. ప్రజలు అతని సిద్ధాంతములు అపాయకరములని నిరసించి అతనిని పైకి రానీయకుండా అణగద్రొక్కారు. తన శరీరమును మాతృదేవికి అర్పించి, తన ప్రాణములను అరచేతిలో పెట్టుకొని దేశము కొరకు పాటుపడి ఆ వీరుడు నేడు క్షయవ్యాధితో బాధపడుతున్నాడు. మరి ఈ ప్రజలు అప్పటికప్పుడే అతనిని మరచిపోతున్నారు. "చేతులారా చేసుకొన్నదానికి అనుభవిస్తున్నాడు" అని చెప్పే వేదాంతులు కూడా బయలుదేరుతున్నారు. అతడు చేసిన త్యాగమునకు, దేశసేవకు అతని మాతృదేవిని పోషించు బాధ్యతను వహించు బుద్ధిమంతులీ దేశంలో లేరు. ఆమె తినుటకు తిండి లేక, కట్టుటకు గుడ్డలేక కన్నపుత్రుని తలచుకొని రోదిస్తోంది.

"నే నీ రాత్రి నీతో వుండి నీవు చెప్పినపని చేస్తాను. కాని ఇక నీ దగ్గర ముత్యాలు లేవే ! ముత్యాలు లేనివాడు యితరుల కష్టములను చూచి మనోవ్యధపాలయి యేమి ప్రయోజనం ?"

"పిచ్చుకా! నా నేత్రాలను ముత్యాలతో చేశారు. అందులో ఒకదానిని తీసికొనిపోయి ఆమెకివ్వు.

"ఎంతమాట! ఎంతఘోరం!! అంతపని నేను చెయ్యలేను. ఎన్నటికీ చెయ్యను" అన్నదా పిచ్చుక కంటతడి పెట్టుకొని.

"పిచ్చుకా, పిచ్చుకా, నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి."

పిచ్చుక మాట్లాడకుండా ఆవిగ్రహం కన్నుముక్కుతో పీకి, తీసుకొనిపోయి ఆమెకు ఇచ్చివచ్చింది. "నా కుమారుని స్వార్థత్యాగమునకు మెచ్చి ఎవ్వరో పంపార"ని అనుకున్నదామె.

3

మరుదినమంతా పిచ్చుక పరధ్యానంగా తిరిగింది... ఆందోళన పడ్డది. చీకటిపడగానే శిలావిగ్రహం దగ్గరకువచ్చి, "నీదగ్గరశెలవు తీసుకొనుటకు వచ్చా"నని చెప్పింది.

"పిచ్చుకా, పిచ్చుకా, నాతో ఈ రాత్రికూడా ఉండవా?" అని కోరింది శిలావిగ్రహం.

"వీల్లేదు."

"అక్కడ ఒకయువతి కుమిలికుమిలి ఏడుస్తోంది. మన సార బిగ్గరగా దుఃఖంచే భాగ్యమునకుకూడా ఆమె నోచుకోలేదు. అకారణంగా ఆమెను భర్త వదలివేశాడు. అతడు ఇంకొకతెను వివాహమాడి కులుకుతున్నాడు. కాని సంఘం ఈమెను గుప్పెటలో ఇరికించుకొని పుణ్యాం, స్వర్గం అనే ఆశలు గలిగించి నలిపినలిపి బాధపెడుతోంది. ఆ సుకుమార

హృదయం బాధకు తాళలేక అల్లడితల్లడై పోతోంది. భరించవలసినవాడే వదిలివేయటంవల్ల కిన్నవారుకూడా ఆమెను నీచంగా చూస్తున్నారు. భావకవులు ఆమెమీద పద్యాలు వ్రాసి పేరు గడించుకుంటున్నారు. వారు భావకవులు కాదు —స్వార్థపరులు. వారిలో ఎవ్వరూ ఆమెను కాపాడుటకు ప్రయత్నించరు. ఆమె అపూర్వసౌందర్యం అరణ్యంలోని సుమమువలె, సముద్రంలోని ముత్యంవలె, ఊరికే పోతోంది. పిచ్చుకా! నేనిది భరించలేను. నా రెండో కన్ను తీసుకొని పోయి ఆమెకివ్వు. ఆ ధనంతో ఎక్కడకయినా లేచిపోయి సుఖపడుతుం దామె!"

"నేను చచ్చినా ఈపనిచేయను. నీవు అంధుడవౌతావు."

"పిచ్చుకా! పిచ్చుకా!! నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి. అంధులే ధర్మాలుచేసేది! ఈ లోకమును ఒంటికంటితో తిలకించలేను."

ఆ పిచ్చుక అతని రెండోకంటిని ఆమెకిచ్చి వచ్చింది.

4

"ఇపుడు నీ వంధుడవు. నేను నిన్ను ఈ స్థితిలో వదలిపోలేను. కనుక యిక్కడనే కాలక్షేపం చేస్తాను. నీకు కాలము గడచుటకు వినసొంపయిన కథలు చెబుతాను."

"పిచ్చుకా, నాకు కథలు ఒద్దు. నా రాజ్యమంతా చూచి అందరి ప్రజ లనుభవించే కష్టములను నాకు విని పించు. ఈ ప్రపంచంలో కష్టములకన్నా వేరు కథలు లేవు."

ఆ పిచ్చుక పగలంతా ఊరూరా తిరిగి తాను చూచిన విశేషములను రాత్రులు ఆ విగ్రహానికి చెప్పేది. కష్టంలో వున్నవారికి ఆ విగ్రహము తన శరీరంమీది బంగారమును ఒలిచి పిచ్చుకద్వారా పంపేది. కాని కొన్నాళ్ళకు ఆ విగ్రహం యొక్క బంగారు తొడుగు అయిపోయింది. మంచులో వుండలేకా, తిండిలేకా పిచ్చుక మరణావస్థకు వచ్చింది. ఒకరోజు విగ్రహంతో "రాజా, నేను పోతున్నాను!" అన్నది.

"మంచిది పిచ్చుకా, ఈజిప్టు వెళ్లు. నిన్ను నేను చాలా రోజులు ఆపాను. నా బంగారంతోపాటు నేనీ లోకంలో చేయగలిగే పని అయిపోయింది. పిచ్చుకా! ఈజిప్టు వెళ్ళి నీ మిత్రులతో హాయిగా కాలం గడుపు!"

"ఈజిప్టేమి కర్మ! నేను పరలోకమునకే పోతున్నాను. కాని నేను నిన్ను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమిస్తున్నాను. వెళ్ళబోయేముందు ఒక్కసారి ముద్దుపెట్టుకోనివ్వు" అన్నది పిచ్చుక.

"పిచ్చుకా, పెదిమలమీద ముద్దుపెట్టుకో!" అన్నాడు రాజు.

అలాగే ముద్దుపెట్టుకొని, ప్రాణములు వదలి, విగ్రహం పాదాలమీద పడింది పిచ్చుక. ఆ శిలావిగ్రహంలో ఏదో రెండుగా పగిలిన ధ్వని.....దాని హృదయం బద్దలయింది.

[ఆస్కార్ వైల్డ్ ఈ కథకు భిక్ష పెట్టాడు.]